De kinderwereld.

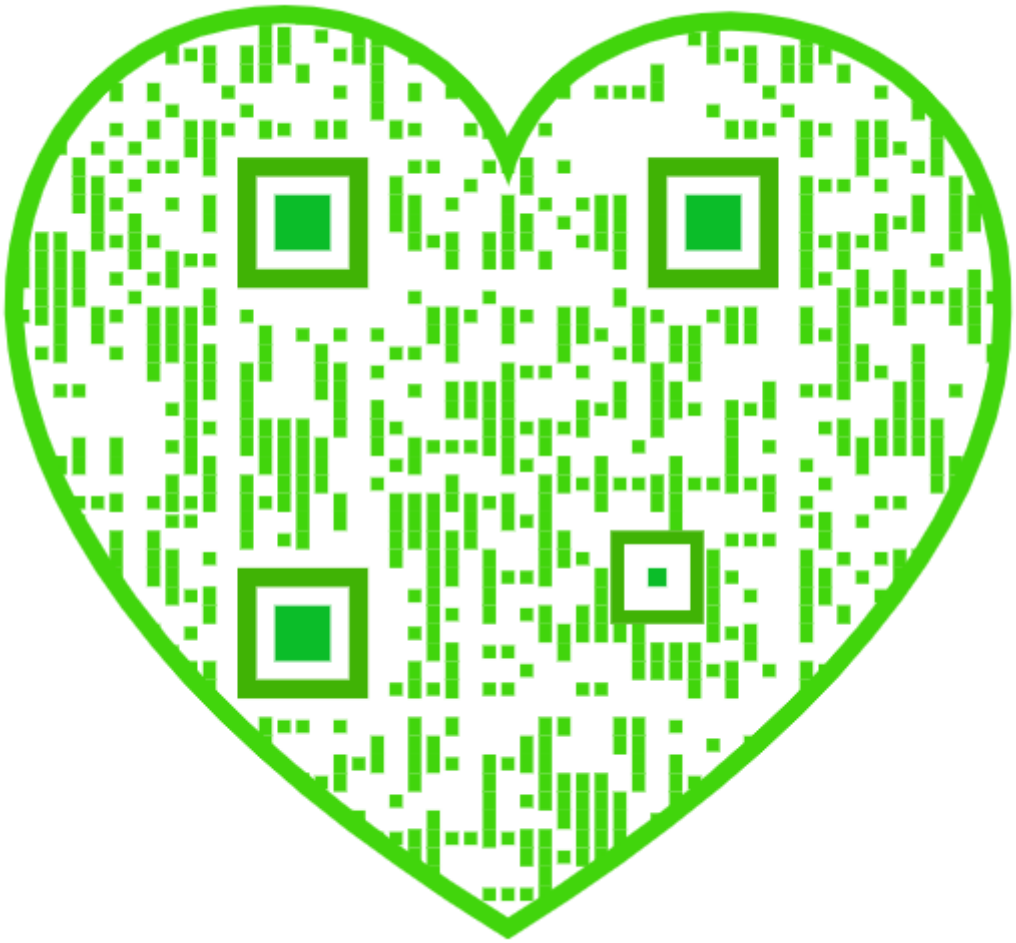

Okl
Kind

De bloeiende boomen.

Hoe heerlijk mooi
zijn toch de boomen in 't bosch;
De bloempjes, zij prijken zoo lief
tusschen 't mos.
De kind'ren zijn vroolijk en spelen zoo blij:
Ik denk, gij kindertjes! waart
gaarne er ook bij.

De aardige kuikentjes krioelen
vroolijk in 't rond,
Niet een is er, die niet
een lekker hapje
daar vond.

Morgengebed.

Tevreden ben ik nu ontwaakt,
De slaap heeft mij weer frisch gemaakt.
Ik dank u, goede Lieve Heer,
Geef, dat ik heden vlijtig leer.
Schenk bovendien vandaag aan mij,
Dat ik van onheil blijve vrij;
Wil ook mijn ouders en zusjes bewaren,
En ons nog lang voor elkander sparen.

Leeren en spelen.

'k Ben slechts een kleine jongen,
En weet dus nog niet veel;
Maar dit is toch mijn regel:
Dat ik eerst leer, dan speel.

'k Mag dan ook gaarne leeren,
Ik word dan eens heel knap;
Net als Papa, maar 'k weet wel:
Dat is nog een heele stap.

Papa moet nu nog leeren,
Studeert nog elken dag;
Wel een bewijs, dat ik toch
Wel flink mijn best doen mag.

Roept Moederlief mij 's morgens,
Dan ben 'k er dadelijk uit,
Want »lui te zijn,« zegt Moeder,
»Dat past je niet,
mijn guit!«

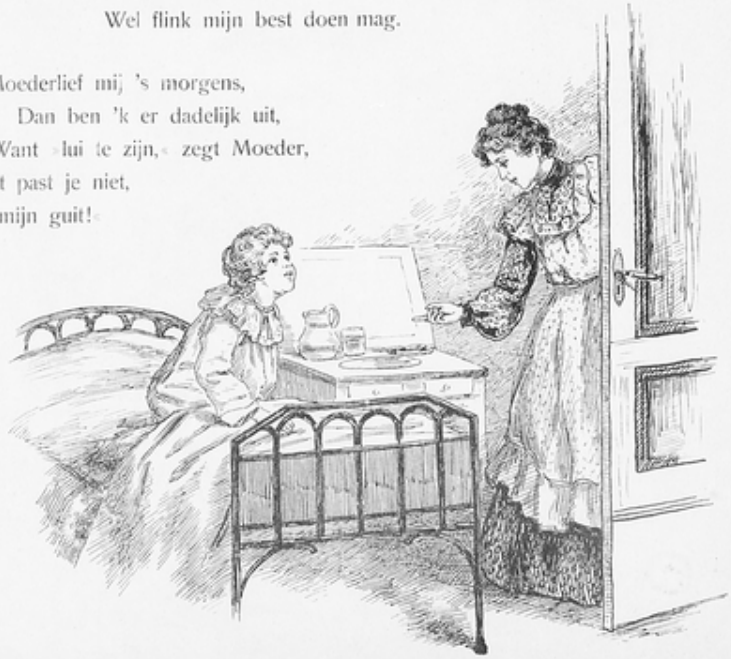

Weest vlijtig.

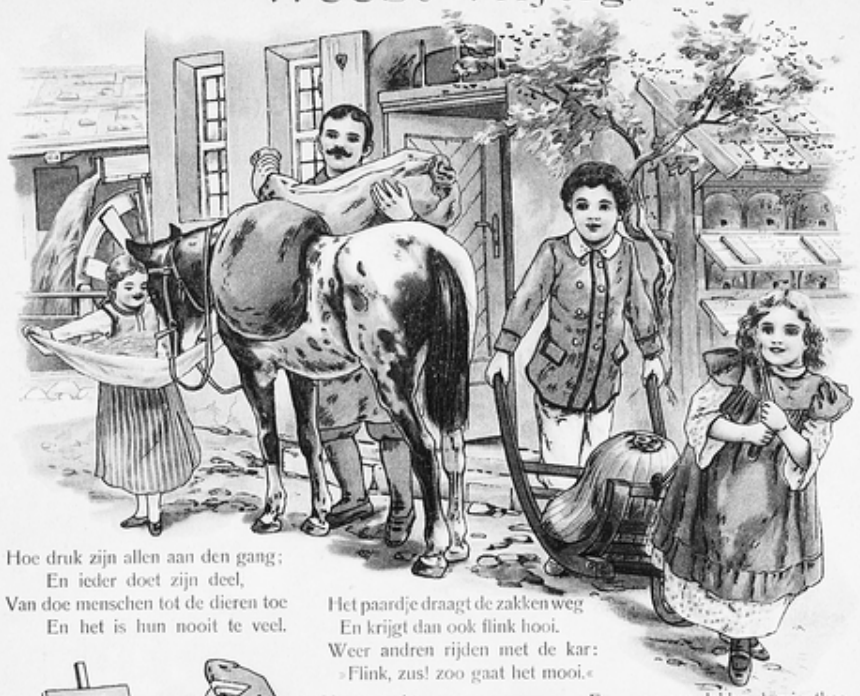

Hoe druk zijn allen aan den gang;
En ieder doet zijn deel,
Van doe menschen tot de dieren toe
En het is hun nooit te veel.

Het paardje draagt de zakken weg
En krijgt dan ook flink hooi.
Weer andren rijden met de kar:
»Flink, zus! zoo gaat het mooi.«

Hans werkt aan
zijne schilderij,
Piet zaagt de
plankjes door.

En voor een lekker kopje thee,
Daar zorgt
Marietje voor.

'k Ben steeds vlug uit de veeren,
Of 't donker is of niet;
'k Ben ook gauw in de kleeren
En vergeet het wasschen niet.

Half acht ben ik beneden,
Gebruik dan mijn ontbijt;
Ik behoef mij niet te haasten,
Want ik heb ruimschoots den tijd.

Met mijn twaalfuurtje bij mij,
En op den rug mijn tasch,
Zoo wandel ik naar school toe,
Waar 'k nooit het laatste was.

Zoo ben ik frisch bij 't leeren,
En 't gaat dan ook heel goed.
Ik raad u daarom, kindren,
Dat gij als ik steeds doet.

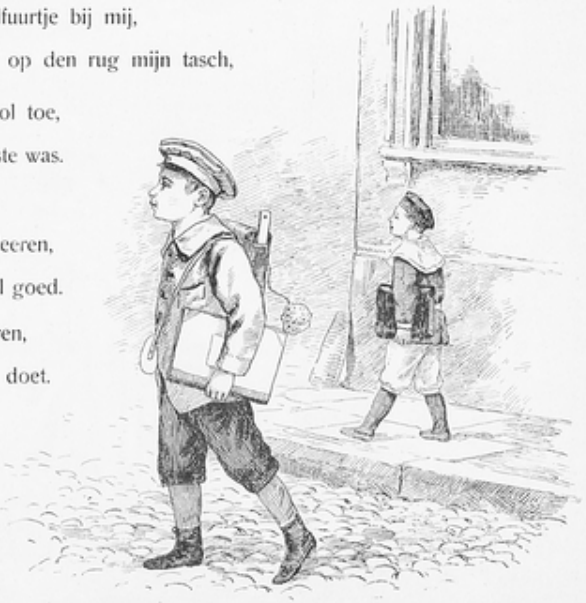

Waarschuwing.

Te water gaat zoo lang de kruik
Totdat zij eindlijk breekt.
Hoe fijne list men ook gebruik'
De waarheid licht ontsteekt.

Leg daarom toe u op de deugd,
En houd van de ondeugd af

Dan schenkt
het leven reine vreugd,
Die blijft u bij tot 't graf.
De arbeid valt u nimmer
zwaar
En niemand komt u gelijk
Zoo leeft gij rustig
menig jaar,
Gij voelt u blij en rijk.

Wie tienmaal zich laat wekken,
Te lui om op te staan,
Die zal, durf ik beweren,
Niet blij naar school toe gaan.

Natuurlijk komt hij daar dan
Ook elken dag te laat;
Hoe meester ook mag knorren
En er zelfs straf op staat.

Hij kan heel moeilijk leeren,
Heeft daarin ook geen lust;
Maakt ook geen vorderingen,
Verlangt maar steeds naar rust.

Neen, ik ga graag naar school toe,
't Leeren, bevalt mij goed;
Ik doe het steeds vrijwillig:
't Is nooit voor mij een »moet.«

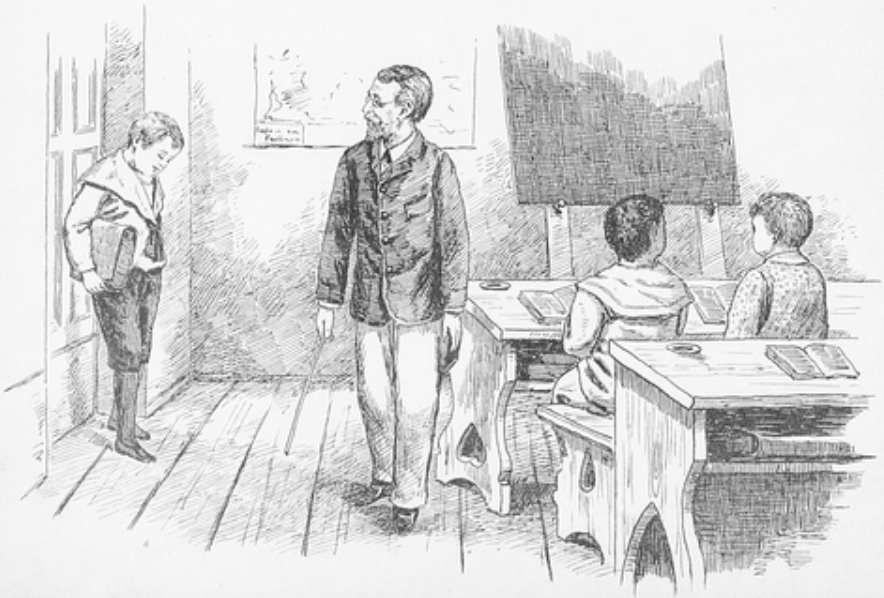

Er valt heel veel te werken,
Veel lessen moeten geleerd,
Want zou ik dat verzuimen,
Dan ging het glad verkeerd.

't Ga daarom uit mijzelven
Weer dadelijk aan den gang,
En daar ik het met lust doe,
Valt mij het werk niet lang.

Het loopt heel vlug van stapel,
Zoodat 't niet eenmaal stop;
Neen, eerst als alles klaar is,
Berg ik mijn boeken op.

't Maak alles weer in orde
En pak het netjes in,
Zoodat ik niets zal missen,
Wanneer ik weer begin.

De Armen.

Zie ik ooit een arm kind
Of een zieken man
Aan mijn moe zeg ik 't
gezwind
Breng hem, wat ik kan.

Eenen cent of een stuk brood
Of een kleed al is het oud,
Want zoo bitter is
de nood
En de winter is
zoo koud.

'k Slijp puntjes aan mijn griffels,
En maak mijn sponsje nat;
Dan tel ik nog mijn 'boeken,
Zoo mis ik nimmer wat.

Nu ga ik vlug naar buiten,
Want buiten speel ik graag;
'k Vind daar mijn kameraden
In 't springen lang niet traag.

Wij tuimelen en wij draven
In den tuin en door het veld;
En ieder meent natuurlijk
Te zijn de grootste held.

Te breed is ons geen slootje,
Geen hek is ons te hoog.
Wij vreezen voor geen builen
En ook voor geen blauw oog.

Winterlied.

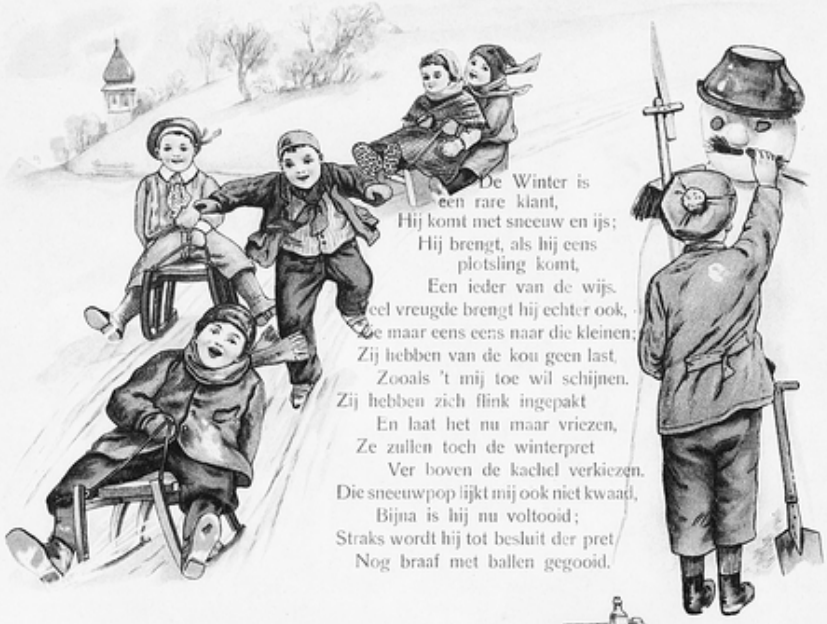

De Winter is
een rare klant,
Hij komt met sneeuw en ijs;
Hij brengt, als hij eens
plotsling komt,
Een ieder van de wijs.
Veel vreugde brengt hij echter ook,
We maar eens eens naar die kleinen;
Zij hebben van de kou geen last,
Zooals 't mij toe wil schijnen.
Zij hebben zich flink ingepakt
En laat het nu maar vriezen,
Ze zullen toch de winterpret
Ver boven de kachel verkiezen.
Die sneeuwpop lijkt mij ook niet kwaad,
Bijna is hij nu voltooid;
Straks wordt hij tot besluit der pret
Nog braaf met ballen gegooid.

Ook spelen wij soms oorlog,
Dan schieten we er op los;
Ook sluiten wij weer vrede
En houden raad in 't bosch.

Zoo vliegt de tijd daarhenen,
Hij gaat ons vaak te snel;
Maar toch zijn wij tevreden,
We genoten van ons spel.

Als dan ook 't avondklokje
Ons roept naar huis te gaan,
Dan staken wij ons spelen
En gaan op huis vlag aan.

Na 't avondeten gaan wij
Dan een, twee, drie naar bed;
Wij slapen tot den morgen
En droomen van de pret.

Zondagslied.

De Zondag is gekomen
Een ruiker op den hoed,
Zijn oog is vroolijk, helder,
Hij meent 't met allen goed;

Hij klimt op hooge bergen,
Hij wandelt door het dal,
Hij vraagt, dat wij
dan loven
Den Schepper
van 't heelal.

Gelijk in
fraaie kleeren
Nu wandelt jong en oud,
Zoo heeft hij ook op heden
Getooid bosch, veld en woud;
En even als hij vreugde
En vrede brengt en rust,
Zoo zingt ook allen heden
Luidkeels naar hartelust.